

LO DIFERENT ÉS EL QUE DESTACA I AGRADA MÉS

Tot va començar un bon dia d'estiu... Ostres! Perdó, no m'he presentat. Em dic Joan Brossa, i visc a Barcelona. Com us explicava, el meu somni va començar un dia calorós de primavera del 1968. Per aquells moments jo acabava d'estrenar els quaranta-nou, estava en el meu millor moment de la vida, vivia a la meua estimada Barcelona. Allí, m'hi havia criat des de petit. No hi havia res que no m'agradés, La Rambla, el Mercat de la Boqueria, la Pedrera, la Casa Batlló, la Sagrada Família i per últim, però el més important, el meu estimat Parc Güell, el meu lloc preferit per inspirar-me.

Cada dia, m'aixecava molt aviat, agafava tot el que necessitava i me n' anava al Parc Güell. Al principi, hi anava una vegada a la setmana, però més tard, hi anava tots els dies, veia com sortia el Sol des d'allí. Hi anava cada dia, però sempre quedava meravellat, de les vistes de la ciutat des d'allí.

Sempre hi anava sol, però un dia...

Vaig conèixer una dona, que em va enamorar. Vam començar a parlar i des d'aquell precís moment, vaig conèixer la dona de la meua vida, amb la que un any després de tot això, ens vam casar.

Cada dia, després d'esmorzar, agafàvem els dos, els nostres utensilis de dibuix, i pujàvem des de la nostra casa, que estava al costat de la Sagrada Família, fins al Parc Güell, allí dibuixàvem durant hores i hores tot el que se'ns passava pel cap. A ella i a mi, ens agradaven les coses diferents a les altres. Tots els veïns ens veien estranys, perquè fèiem coses molt diferents a les que feien tots els altres. Però el que pensaven la resta de la gent, a mi i a la meua dona no ens importaven, perquè nosaltres dèiem que el diferent sempre agrada.

Així va ser. A mi, des de petit em fascinaven els cotxes i el Sol. Des què era petit, era un nen molt curiós, com ara. M'enrecordo encara que sempre quan em deien alguna cosa, no em quedava satisfet, sempre preguntava els perquè. Tothom em deia que era un nen molt estrany i pesat, però la meua mare des què em va veure per primera vegada, deia que seria, en un futur, un homenet que destacaria entre els altres. La meua mare va creure amb mi i em va ajudar en tot el que necessitava. Així que una de les preguntes que més feia era per què les rodes dels cotxes i el Sol eren rodons i no quadrats, però cap resposta em deixava satisfet.

Així va ser, que un dia de primavera del 1969, se'm va acudir barrejar les dues coses que em cridaven més l'atenció en una sola imatge, en lloc de la superfície rodona, com era en realitat, la vaig fer quadrada. Després vaig fer unes línies convergents que anaven des de dintre del quadrat, fins a la rodona central de dintre del quadrat, aquesta imatge se'm va acudir de caracteritzar-la dintre d'un gènere nou inventat per mi, el dels poemes visuals.

Al principi, tothom em deia a mi i a la meva nova obra literària, que érem molt estranys i que ningú voldria comprar o observar la meva il·lustració, però a mi totes aquelles opinions no m'importaven, perquè estava molt feliç: havia complert el meu somni, el que tenia des de petit, i estava molt content, també sabia que la meva dona em donava suport..

Però poc em va durar la felicitat. L'any 1970, em vaig començar a sentir malament, no em trobava bé, tenia febre molt sovint, i cada vegada més, em costava moltíssim pujar al meu estimat Parc Güell.

La malaltia va anar empitjorant-se, fins que un dia d'estiu de 1975, no vaig poder aguantar més, i vaig anar a urgències. Allí el meu doctor de capçalera em va donar la notícia més impactant i traumàtica de la meva vida. Les seves paraules van ser: " Senyor Brossa, vostè pateix des de fa cinc anys una malaltia molt delicada, és urgent que vagi a l'Hospital Clínic, perquè el poguem operar". En aquell precís moment, la meva dona i jo, ens vam mirar i no ens ho podiem creure. La meva dona i jo ho vam passar molt malament durant els següents dies. La preocupació més gran que vam tenir va ser, d'on treuriem els diners per a la meva operació.

Després de moltes nits sense dormir, i dies sencers només pensant en això, la meva dona se li va acudir que fes poemes visuals, que amb sort, potser hi hauria alguna editorial que els volgués publicar. A mi, em va agradar tant la idea que totes les il·lustracions que feia, estaven inspirades en la situació actual que ens trobàvem la meva dona i jo.

A poc a poc, vaig anar guanyant a la meva malaltia. Caminava tots els dies per Barcelona, menjava saludable i el que m'agradava i m'ajudava més era pujar cada dia al meu Parc Güell amb la meva dona, on passava hores i hores dibuixant i caminant.

Encara que feia vida saludable, la malaltia m'anava vençant, i cap editorial em trucava per les meves creacions. Fins que un dia, vaig assumir que no agradaven a ningú les meves il·lustracions. Només a la meva dona i a mi.

Amb aquell pensament, me'n vaig anar al llit, em sentia malament, sentia que havia decepcionat la meva mare, la persona que havia cregut en mi des del primer moment. Mentre em posava el pijama pensava tota l'estona en la meva mare i vaig començar a plorar, em sentia tan malament emocionalment, que me'n vaig anar a dormir sense sopar.

I aquella va ser la meva última nit...

Una nit que me'n anar a dormir molt trist, vaig aclucar els ulls per sempre més al costat de la dona de la meva vida, la matinada del 30 de gener de 1998.

I aquesta és una història que té un final no molt feliç per en Joan Brossa. Va morir als seus setanta-nou anys i sense saber que s'havia convertit en un nou poeta d'un gènere nou inventat per ell. Però així és d'injusta la vida...